

Na polju...

(Prizor v naravi.)

Kaj vam pa je, da tako sladko, veselo žvrgolite, drage ptice, v to krasno jutro? Jutro je res krasno, lepšega ni želeli.

Visoko nad vami prekrasno, modro nebo, po kojem zbe-gavajo zlati solnčni prameni, loveč se in bliščeč, da jemlje vid. Roji mušic se spreletavajo po vzdušju — ter plešejo veselo svoj mušji ples.

Krasno se prostira pred nami rmeno žitno polje, zibaje se in šepetaje v mehkem jutranjem vetru.

Vem, vem, kaj ste tako vesele!

„Svatovščino obhajamo“, mi žvrgolite. Res prava svatovščina!

Kako velika vam je miza, ob katerej se zbirate, in na nji je polno zlatih posod s slastno vsebino.

O, res, vaš Stvarnik vam jo pač zna pogniti, kakor bi si boljše niti ne mogle želeli.

Le pojte! Prva pesem bodi Njemu v slavo!

Le veselo, le veselo! Slovesno, kar se dá!

Dosti lepot ste videle na svojem potu v tople kraje, a takih niste uzrle gotovo nikjer!

Glej, glej, kako mi odgovarjate vse v zboru: „Ne, ne!“ Rad vam verujem, le tako ne kričite! Kje je neki, rad bi vedel, lepše nego doma. In ve ste doma.

Vas je li kaj strašila ona velika voda, čez katero ste morale pluti...?

Marsikateri se je pomočila perot v njo, omagujoča perot. Kaj ne, uganil sem!

Je li bilo lepo ono morje?

„Lepo, lepo“, mi kričite! Prav tako!

Je li bilo pa tudi lepše kot to valovje žitno, to zlato klasje, to morje na polju?

„Nič, nič, nič!“

No, saj sem vedel!

Kako ponosno, valovito se klanja rahlemu vetrecu to zlato morje, kakor da se klanja Stvarniku, ki je prižgal nad njim veliko žareče oko, — zlato solnce, da ga obseva in zori. O, lepše je to zlato morje, veliko lepše!

Pa kaj vam je?! Kaj ste zbežali s takim strahom?

A — tako! Že vidim!

Slamnat mož stoji ondi sredi pšenice. Kakov je! — Puško v roki, širokokrajno pokrivalo na glavi. Iz rok mu gleda slama. Tudi vrhu klobuka iz luknjice — silijo bilke ter gledajo v božji svet. Črevlje ima raztrgane, pa na kveder so narejeni. Ha, ha, ha, kako je smešen!

No, tega ne razumete, drage ptice, kar vam tukaj pravim, a ne bojte se ga! Nič vam ne stori! Puška njegova ne strelja na vas, — on meri na vrane in druge škodljivke.

Le zobljite, jejte. Saj škode ne delate prevelike. Kar pojedete, to ste zaslužile! Le jejte in pojte v to lepo jutro!

Tako!

Najedli ste se, dobri prijatelji! Sedej pa na delo! Ti, škrljanec, se dvigni pod sinje nebo in poj iz vsega grla! Vi drugi prijatelji pa sem-le v bližnji gozd po onem-le grmovju in pojte, pojte pa znašajte gnezda, pitajte mladiče! Pojte! Žanjice gredó. Veselite jih s petjem, da jim bode šlo delo hitreje izpod rok!

Glejte jih, so že tu! Zastavile so njivo. Zlato valovje bo kmalu podleglo ostrim srpom.

Kako so vesele te ženjice! Tako so glasne kot ptice v zraku.

Pred ženjicami je nekaj zašumelo. „Prepelica, prepelica!“ razlega se radosten klic. Sedaj pa le varno s srpi. Gnezdo mora biti blizo. O, vidite jih male kebčke, kako hité naprej po razorih.

Pri sosedovih še ne žanjejo. Kar na ono njivo tam, pa imate zopet svoj dom.

Koncu njive tam pod hrastom se oglašá enakomerni: klep, klep. Stari hlapec, siv že, a vedrega in zdravega obraza, kleplje ženjicam in brusi srpe.

Malo si je odpočil in gledal po ženjicah ter smehljaje se godrnjal: „Kako to hité, hité! „Ne mahajte tako, sicer vam ne bom sproti klepal!“ vpil je za ženjicami; a te so mahale in hitelr tem bolj. Hlapec pa je zadaj izza pasa vzel črn, star mehur, — gotovo se že dolgo poznata s sedanjim gospodarjem — pa si je nabasal ravno tako ostarel „vivček“, ga del med zobe in pušil kot — Turek ...

Mali Janezek je bil prišel z materjo-gospodinjo, ki je prinesla ženjcem „predpoldanco“, na polje in sedaj hiti po pšenici pred ženjicami ter trga lepe poljske cvetlice.

Tisto rdečo in ono modro mora še imeti, da ju dene k drugim za klobuk.

Lep šop poljskih cvetlic ima že v roki. Vročé mu je, da mu teče od čela, kakor bi bil pomočil glavo v vodo. V senco hiti k staremu hlapcu, da se pomenita o tem in onem.

Večer se bliža.

Žito je požeto. V velikih kupih leži snopje po požeti njivi. Vse hiti in naklada. Z nad neba pak pripeka solnce in zori še stoječe žito ter sladko se smehljaje zre na bogato žetev — modro nebo.

Modro ga vladaš Bog.

Božji, veseli svet:

Krasno poletje dá

Žito in pestri cvet.

Andr. Rapè.

